

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **B. R. O. O.**, narozen dne X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, IČO 45768676,
sídlem Kovářská 939/4, Praha,

proti
žalované: **Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje,**
sídlem Nádražní 2, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPP-155724-23/ČJ-2019-030022 ze dne
11. 2. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 3 s odkazem na § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“), o prodloužení doby zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců o 90 dnů, tj. celkem na 180 dnů od okamžiku

omezení svobody.

2. V **žalobě** žalobce namítal, že rozhodnutí žalované je v rozporu s ustanovením § 3, § 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaný nedostatečně zjistil stav věci, a současně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále žalobce namítal, že je napadené ustanovení v rozporu s § 123b zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 2 správního řádu, protože neuložení zvláštního opatření nebylo řádně odůvodněno. Dále měl být podle žalobce porušen článek 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť bylo nezákonným způsobem zasaženo do žalobcova práva na osobní svobodu; článek 36 odst. 2 Listiny, jelikož stanovením doby na 90 dnů byl žalobce zkrácen na svém právu na přezkum zajištění v přiměřených časových odstupech, rovněž tím byl porušen článek 15 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návrátová směrnice). A nakonec žalobce namítal porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, protože se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval žalobcovou sexuální orientací.
3. Žalobce nejprve poukazoval na znění bodu 16 návratové směrnice, z něhož dovozoval, že zájmy a práva žalobce převáží v konkrétním případě nad zájmem České republiky, aby na území pobývaly osoby k tomu oprávněné, čili že zásah do práv žalobce je nepřiměřený. První námitka žalobce tak směřovala k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu ve vztahu k možnosti uplatnit zvláštní opatření a k užití neúčinné právní úpravy. K této námitce žalobce obsáhle citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně rozsudek sp. zn. 1 As 132/2011 ze dne 7. 12. 2011). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podle žalobce měl nově zabývat skutkovým stavem, ne se pouze opírat o skutečnosti, které trvaly v době vydání prvního rozhodnutí o zajištění. Dle žalobce nelze vycházet z výsledku provedeného v průběhu prvního řízení o zajištění, neboť toto není dostatečně zjištěný skutkový stav. Žalovaný se ve vztahu k možnosti uložení zvláštních opatření dle žalobce měl zabývat hodnocením, zda a které z opatření by bylo či nebylo možno použít. Žalobce dále sporoval oprávněnost odůvodnění žalovaného, který nepoužití zvláštních opatření opřel o ustanovení § 123 odst. 5 zákona o pobytu, a argumentoval tím, že úmysly žalobce mohou být dynamické a mohou reflektovat množství faktorů. Žalobce dále namítal absenci hlubších úvah k jednotlivým zvláštním opatřením, v čemž spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí.
4. Žalobcova další námitka se týkala možnosti pravidelného přezkumu důvodů zajištění. Žalovaný dle žalobce měl vydat minimálně tři rozhodnutí, postup žalovaného měl žalobce v rozporu s právními normami, nebo dokonce protiústavní. Napadené rozhodnutí dle žalobce neobsahuje žádnou úvahu, proč by nebylo možné realizovat správní vyhoštění například v době 60 dnů, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
5. K samotné možnosti realizace správního vyhoštění žalobce namítal, že v jeho případě žalovaný neposoudil dostatečně kvalifikovaným způsobem, zda je účel zajištění reálně nebo alespoň potencionálně možný. Žalovaný se dle žalobce nepokusil o kalkul odhadované doby, do kdy bude možné očekávat rozhodnutí o odvolání ve věci správního vyhoštění, nezabýval se skutečností, zda byly podniknuty kroky ke zjištění identifikace osoby žalobce, nebo zda je reálně mu případně zajistit cestovní doklad. K této námitce žalobce odkazoval na rozsudek NSS č. j. 9As 169/2012-36 ze dne 21. 2. 2013.
6. Nakonec žalobce namítal, že žalovaný se tvrzením žalobce ohledně jeho sexuální orientace

v napadeném rozhodnutí nikterak nezabýval, naopak tuto informaci zcela ignoroval. Touto skutečností se žalovaný měl vypořádat alespoň v obecných rysech, a zvážit, zda v tomto konkrétním případě nemůže být zajištění nepřiměřeným zásahem do práv žalobce ve vztahu k riziku násilí, špatného zacházení nebo fyzického, duševního či sexuálního týrání ze strany ostatních zajištěných cizinců. Pro absolutní absenci těchto úvah považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

7. Žalovaná ve svém **vyjádření** k žalobě předně uvedla, že s tvrzeními žalobce nesouhlasí, že postupovala v souladu se zákonem a vydané rozhodnutí je řádně odůvodněno skutečnostmi zjištěnými během řízení, a že rozhodnutí a jeho odůvodnění vychází ze zjištěného skutkového stavu, a navrhla zamítnutí žaloby. Současně je dle žalované rozhodnutí v souladu i s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu.
8. K námitkám žalobce žalovaná uvedla následující: Napadené rozhodnutí je v souladu s návratovou směrnicí, včetně čl. 15 a čl. 16, žalovaná se dle svého mínění zabývala nezbytností zajištění žalobce a řádně se vypořádala s posouzením uložení mírnějšího opatření na stranách 4–5 rozhodnutí. Žalobce naplňuje znaky profilu tranzitní nelegální migrace, na území ČR nemá zajištěné ubytování, nemá finanční prostředky na zajištění pobytu a ani vycestování, nemá platný cestovní doklad a nemá ověřenou totožnost. Žalobce sám uvedl, že jeho cílem je SRN, kde chce požádat o mezinárodní ochranu, a i přes řádné poučení možnosti požádat na území ČR nevyužil, stejně tak nevyužil možnosti dobrovolného návratu. Tvrzení žalobce o neprokázání nutnosti zajištění za účelové a nepodložené, neboť z vyjádření žalobce a jeho předchozího jednání je zjevný úmysl území neopustit a tím ztěžovat nebo zcela mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná k hledisku proporcionality uvedla, že jej posoudila, když dobu zajištění v průběhu zajištění postupně prodlužovala pouze na dobu nezbytně nutnou pro přípravu a výkon vyhoštění. Nelze tak podle žalované souhlasit s tvrzením žalobce, že byl zkrácen na právu na právní ochranu, neboť žalobce toto právo uplatňuje i touto žalobou a současně využívá i bezplatné právní pomoci.
9. S námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaná také nesouhlasila, neboť vycházela ze zjištěných skutečností, jež jsou součástí spisové dokumentace, žalobce měl možnost se k nashromážděným materiálům vyjádřit. Dále má žalobce dle žalované také možnost po celou dobu trvání zajištění sdělit žalované nové skutečnosti, které by měli dle jeho názoru vliv na trvání zajištění. Této možnosti však žalobce ani jeho zástupce nevyužil, žádné nové informace nesdělil. K době zajištění žalovaná uvedla, že nesouhlasí s namítanou nepřiměřeností prodloužení této doby. Doba byla prodloužena v souladu se zákonem a sledovaným účelem a je v souladu s ustálenou rozhodovací praxí soudů. Žalovaná dále uvedla, že účel zajištění je reálný a potencionálně možný a řádně odůvodněný. Pokud by měl žalobce důvodnou obavu z hrozícího nebezpečí v domovském státě, mohl na území společenství požádat o mezinárodní ochranu v prvním bezpečném státě. O možnosti požádat o azyl i v ČR byl řádně poučen. A konečně k tvrzení o žalobcově sexuální orientaci žalovaná konstatovala, že se tímto tvrzením žalobce zabývala. Žalobce však současně uvedl, že legálně přicestoval a pobýval na Ukrajině, kde měl vydané studijní vízum, avšak do školy nenastoupil a ve společnosti dalšího cizince nelegálně překročil státní hranice Ukrajiny mimo hraniční přechod, kde zahodil mobil i svůj cestovní doklad. Toto tvrzení bylo i součástí zaslaných podkladů při vyžádání závazného stanoviska OAMP Ministerstva vnitra ČR a nebylo shledáno jako překážka vycestování.
10. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.

11. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je „Policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
12. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
13. Není důvodná námitka, že žalovaná nevycházela ze skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí a nezjišťovala případnou změnu na straně žalobce. Rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 8/2014-20 ze dne 20. 3. 2014).
14. Soud konstatuje, že i za situace, kdy je rozhodnutí o prodloužení zajištění prvním úkonem v řízení, by bylo obecně vhodné, aby se žalovaná dotázala žalobce, zda se jeho stav změnil, a předložila mu k vyjádření podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. Avšak za stávajících okolností nyní posuzované věci to nebylo nezbytné. Krajský soud v Plzni již v rozsudku č. j. 17 A 88/2015-41 ze dne 8. 12. 2015 zaujal názor, že je to právě žalobce, kdo může zpochybňovat závěr žalované, že se jeho situace nezměnila, a uvést podmínky jakého konkrétního mírnějšího opatření v jeho případě byly naplněny. To akceptoval Nejvyšší správní soud s tím, že je na žalobci, aby konkrétní změnu tvrdil v žalobě či kasační stížnosti (srov. rozsudek č. j. 3 Azs 283/2015-62 ze dne 16. 3. 2016). To však žalobce v žalobě neučinil, ačkoliv je právně zastoupen, a má tak k dispozici dostatek odborné právní pomoci. Jeho obecné odkazy na případnou změnu názoru nejsou způsobilé zpochybnit závěry žalovaného ohledně žalobcových úmyslů dále nelegálně cestovat po schengenském prostoru až do své cílové země. Nadto žalobce přes několikrát poučení ani do současné doby nepožádal o mezinárodní ochranu, ačkoliv se několikrát nechal slyšet, že o mezinárodní ochranu chce požádat v Německu. Od žalobce lze očekávat, že na změnu své situace žalobce sám aktivně upozorní hned, jak k takové změně dojde. Protože tak neučinil ani před žalovanou, ani před soudem, nemohou námitky spočívající na hypotetické změně okolností uspět.
15. K mírnějším zvláštním opatřením namísto zajištění soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017, č. 3559/2017 Sb. NSS., podle něhož je užití zvláštních opatření v zásadě vyloučeno v případě, kdy cizinec jen projížděl územím České republiky, nemá k České republice žádné ekonomické nebo sociální vazby, nedisponuje dostatečnými prostředky ke složení finanční záruky a takovou skutečnost ani

netvrdí. To platí i pro důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 25/2019-23 ze dne 27. 3. 2019). Za tohoto stavu je bez významu, zda žalobce stále setrvává na tom, že chce pokračovat do Německa, nebo zda jej jeho zástupce přesvědčil, že to není možné (nebo že to alespoň nemá říkat). Změna postoje žalobce nemůže být představována pouze verbální změnou jeho stanoviska, ale musí jít o změnu, které lze s ohledem na okolnosti skutečně věřit. K tomu soud opět připomíná, že žalobce byl dvakrát policií poučen, že není oprávněn ke vstupu na území států EU (č. 1. 9, 18 správního spisu). Přesto na otázku, zda do země původu vycestuje dobrovolně, případně do jaké země vycestuje, odvětil, že chce do Německa. Současně žalobce správním orgánů všelijak ztěžuje urychlený postup k jeho správné identifikaci (zničení pasu, nesouhlas s kontaktováním zastupitelského úřadu). Za těchto okolností považuje soud závěr žalované o nemožnosti uložení mírnějších opatření žalobci za správný.

16. V otázce případného vyhoštění soud souhlasí se závěrem žalované, že realizace vyhoštění je možná. Žalovaná se k možnosti naplnění účelu zajištění vyjádřil na str. 6–7 napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaná nepokusila o žádný předběžný kalkul odhadované doby, do kdy bude možné očekávat rozhodnutí o odvolání ve věci správního vyhoštění, nezabývala se skutečností, zda byly podniknuty kroky ke zjištění identifikace osoby žalobce, nebo zda je reálné mu případně zajistit cestovní doklad, s tímto tvrzení však zdejší soud nesouhlasí. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že komunikuje s nadřízeným orgánem, který však čeká na odpověď od OAMP, ohledně stanoviska k možnosti vycestování žalobce zpět do země původu. Není v možnostech žalované předjímat, kdy asi OAMP vydá své stanovisko k zemi původu žalobce, a v návaznosti na to, kdy bude Ředitelství služby cizinecké policie pravděpodobně rozhodovat o odvolání žalobce proti rozhodnutí o vyhoštění. Úkolem žalované je pouze posoudit, zda existuje možnost, že po všech výše uvedených krocích, stále bude reálný předpoklad pro vyhoštění žalobce. Tento svůj úkol žalovaná dostatečně kvalifikovaným způsobem splnila, a proto je výše citovaná námitka žalobce nedůvodná.
17. V konkrétním případě žalobce není vyloučen předpoklad vydání náhradních dokladů. Z ničeho totiž neplyne, že by žalovaná sama postupovala liknavě, jde tedy o omezení osobní svobody na základě zákona (čl. 8 odst. 2 Listiny) a v souladu s bodem 16 návratové směrnice. Žalovaná správně a přiléhavě poukázala na to, že své zajištění (omezení na svobodě) si způsobil především žalobce sám, neboť ztížil svou identifikaci. Jestliže zničil a vyhodil cestovní doklad v lese na Ukrajině, v domnění, že se nebude muset vrátit zpět do své vlasti, a získá tím prospěch v podobě ztížené identifikace, je namístě, aby nesl všechny – i negativní – následky takového jednání. Jak ostatně již soud uvedl, byl to právě žalobce, kdo po zadržení Spolkovou policií vyjádřil nesouhlas s tím, aby byl vyrozuměn zastupitelský úřad Iráku podle čl. 36 Vídeňské úmluvy o konzulárních stycích (č. 1. 8 *verte* správního spisu). Tím ke zpoždění opět sám přispěl. (K uvedenému srov. rozsudky NSS č. j. 9 Azs 2/2016-71 ze dne 14. 4. 2016 a č. j. 3 Azs 283/2015-62 ze dne 16. 3. 2016).
18. Nedůvodná pak je i námitka žalobce, že se žalovaná nezabývala tvrzením o žalobcově sexuální orientaci. Dle vyjádření žalované toto tvrzení žalobce bylo zasláno jako součást podkladů pro vydání závazného stanoviska OAMP Ministerstva vnitra. Žalovaná je dle zákona o pobytu povinna pravidelně přezkoumávat, zda stále trvají podmínky zajištění. Pokud by OAMP vyhodnotilo sexuální orientaci žalobce jako možnou překážku vycestování, a nebylo by proto možné žalobce vyhostit, musela by žalovaná okamžitě rozhodnout o ukončení zajištění žalobce. Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku

žalobce, že měla žalovaná zvážit možná rizika při zajištění v Zařízení s ohledem na jeho sexuální orientaci, neboť žalobce v žalobě ani netvrdil, že by s ním bylo špatně zacházeno, že by s ním tak mohlo být zacházeno v zařízení pro zajištění cizinců či dokonce že takovému zacházení nelze v zařízení předejít.

19. Odkazoval-li žalobce na doporučení Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, lze jen stručně uvést, že i to své úvahy odvíjí od možnosti přijmout opatření k odstranění rizika tzv. „špatného zacházení“. Nehledě na to, rozhodnutí žalované nemůže být vadné jen proto, že by se nevypořádalo s požadavky formalizovaného doporučení. Tomu lze přiznat povahu nanejvýš tzv. soft-law či spíše dokumentu o dobré či žádoucí praxi (proto také jde o *doporučení*). Práva a povinnosti se však na mezinárodní i vnitrostátní úrovni zakládají právními předpisy, smlouvami či právními obyčejí (to má význam nejen pro předvídatelnost, ale i demokratickou legitimitu práva). Dovožoval-li žalobce pochybení žalované z materiálů nezávazné povahy, pak jeho tvrzení vůbec nevypovídá o vadách řízení, natožpak o jejich vlivu na zákonnost rozhodnutí (soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, nikoliv dodržování dobré správní praxe).
20. Rozhodnutí žalované je v otázce stanovené doby zajištění přezkoumatelné. Jasně vychází z obtíží při ověřování totožnosti žalobce (za což nese odpovědnost především on, srov. výše) a z průběhu dalších řízení, která vyhoštění brání. Výslednou dobu žalovaná určila kvalifikovaným odhadem toho, kdy lze očekávat odstranění všech překážek vyhoštění.
21. K otázce periodicity soudního přezkumu se již zdejší soud ve svých rozsudcích (např. rozsudek č. j. 17 A 159/2017-21 ze dne 4. 1. 2018) několikrát vyjadřoval v tom smyslu, že každý zajištěný cizinec má podle zákonné úpravy několik možností vstupu do soudního řízení (žalobu proti rozhodnutí o zajištění, žalobu proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, žalobu proti rozhodnutí o nepropuštění ze zajištění podle § 129a zákona o pobytu). Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce využil své právo na soudní přezkum až u nyní projednávaného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, zároveň v žalobě neuvedl žádné skutečnosti vedoucí k závěru o účinnosti zvláštních opatření, a rovněž nevyužil možnosti požádat o své propuštění a vzhledem ke stanoveným krátkým lhůtám pro všechny procesní kroky k vydání rozhodnutí správním soudem, je soud toho názoru, že žalobce měl dostatek možností na soudní přezkum svého zajištění a považuje tuto námitku za nedůvodnou.
22. Nezákonost napadeného rozhodnutí pak neplyne ani z údajně nepřípustného snížení procedurální úrovně ochrany lidských práv. Jednak nelze pominout, že odpovídající závěry nálezu sp. zn. Pl. ÚS 36/01 ze dne 25. 6. 2002 (N 80/26 SbNU 317; 403/2002 Sb.) byly vysloveny nad rámec nosných důvodů rozhodnutí, účelově k zachování tehdejšího referenčního rámce přezkumu v řízení o kontrole norem [srov. čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy České republiky do 31. 5. 2002], v rozporu s textem Ústavy, která taxativně vymezuje součásti ústavního pořádku (čl. 3 a 112 odst. 1) a již opustila rozlišování mezinárodních lidskoprávních smluv (čl. 10). Nehledě na to, vyslovený právní názor o nepřípustnosti snižování procedurální ochrany je v praxi zcela neproveditelný, neboť by znemožňoval většinu zpřísnění podmínek procesních předpisů. Ve skutečnosti ostatně není Ústavní soudem ani konsistentně uplatňován, jinak by například bylo třeba předvádět zadržené do 24 hodin před soudce (ústavním zákonem č. 162/1998 Sb. došlo k prodloužení lhůty pro předání soudu podle čl. 8 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, tj. snížení tehdejší procedurální úrovně ochrany).

23. Lze tedy shrnout, že pro prodloužení doby zajištění žalobce dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly splněny všechny zákonné podmínky. Žalovaná se přezkoumatelným způsobem vypořádala s možností uložení zvláštních opatření žalobci i s důvodností a přiměřeností zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění jako celkem. Zajištění mělo zákonný základ a jednalo se tedy o zásah do práva na osobní svobodu, který ovšem byl v mezích přípustných zásahů do tohoto zaručeného základního lidského práva. Žalovaná tak postupovala v souladu se zákonem o pobytu, návratovou směrnicí ale i Listinou základních práv a svobod a ustálenou judikaturou.
24. Rozhodnutí žalované tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a její právní úvahy jsou v souladu se zákonem. Soud proto neshledal žalobu důvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s.. Právo na náhradu nákladů řízení by měla procesně úspěšná žalovaná proti procesně neúspěšnému žalobci. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 3. března 2020

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně

v zastoupení:

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce